# РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети състав)

8 октомври 2008 година *

По дело T-68/04,

**SGL Carbon AG,** установено във Висбаден (Германия), за което се явяват адв. M. Klusmann и адв. A. von Bonin, avocats,

жалбоподател,

срещу

**Комисия на Европейските общности,** за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre и г-н W. Mölls, в качеството на представители, подпомагани от адв. H.-J. Freund, avocat,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение 2004/420/ЕО на Комисията от 3 декември 2003 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от

* Език на производството: немски.

Споразумението за ЕИП (Преписка C.38.359 — Стоки на основата на въглерод и графит за електрически и механични приложения), а при условията на евентуалност — искане за намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателя с посоченото решение,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (пети състав),

състоящ се от: г-н M. Vilaras (докладчик), председател, г-н M. Prek и г-н V. Ciucă, съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 февруари 2008 г.,

постанови настоящото

**Решение**

## Обстоятелства в основата на спора

1 SGL Carbon AG (наричано по-нататък „SGL“ или „жалбоподателят“) е германско предприятие, което произвежда по-конкретно стоки на основата на въглерод и графит с цел тяхното използване в областта на електротехниката и механиката.

2 На 18 септември 2001 г. представителите на Morgan Crucible Company plc (наричано по-нататък „Morgan“) се срещат с представители на Комисията, за да предложат сътрудничеството си за установяване съществуването на картел на европейския пазар на стоки на основата на въглерод за електрически и механични приложения и да поискат да се ползват от освобождаването от глоба или намаляването на нейния размер, предвидени в Известие 96/C 207/04 на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по преписките във връзка с картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4, наричано по-нататък „известието относно сътрудничеството“).

3 На 2 август 2002 г. в приложение на член 11 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година — Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), Комисията изпраща до C. Conradty Nürnberg GmbH (наричано по-нататък „Conradty“), до Le Carbone-Lorraine (наричано по-нататък „LCL“), до Schunk GmbH и до неговото дъщерно дружество Schunk Kohlenstoff-Technik GmbH (наричани по-нататък заедно „Schunk“), до Eurocarbo SpA, до Luckerath BV, до Gerken Europe SA и до жалбоподателя искания за предоставяне на информация относно тяхното поведение на съответния пазар. Изпратеното до Schunk писмо се отнася и до дейностите на Hoffmann & Co. Elektrokohle AG (наричано по-нататък „Hoffmann“), придобито от Schunk на 28 октомври 1999 г.

4 С писмо от 30 септември 2002 г. жалбоподателят отговаря на искането за предоставяне на информация.

5 С писмо от 17 март 2003 г. той иска да бъде приложено известието относно сътрудничеството и изпраща на Комисията доказателства във връзка с въпросния картел.

6 На 23 май 2003 г. въз основа на представената ѝ информация Комисията изпраща изложение на възраженията до жалбоподателя и другите засегнати предприятия, а именно Morgan, Conradty, LCL, Schunk и Hoffmann. В отговора си жалбоподателят посочва, че по същество не оспорва съдържащите се в изложението на възраженията факти.

7 След изслушване на засегнатите предприятия, с изключение на Morgan и на Conradty, Комисията приема Решение 2004/420/ЕО от 3 декември 2003 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (Преписка C.38.359 — Стоки на основата на въглерод и графит за електрически и механични приложения) (наричано по-нататък „Решението“), което е съобщено на жалбоподателя с писмо от 11 декември 2003 г. Резюме на Решението е публикувано в Официален вестник от 28 април 2004 г. (ОВ L 125, стр. 45).

8 В Решението Комисията сочи, че предприятията, които са негови адресати, са осъществили едно-единствено и непрекъснато нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, а от 1 януари 1994 г. — и на член 53, параграф 1 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП), състоящо се в пряко или косвено определяне на продажните цени и на други условия на търговията, приложими спрямо клиентите, в подялба на пазари, по-конкретно чрез разпределяне на клиенти и провеждане на координирани действия (количествени ограничения, повишаване на цените и бойкоти) спрямо конкуренти, които не са членове на картела (съображение 2 от Решението).

9 Решението съдържа следните разпоредби:

*„Член 1*

Следните предприятия са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 [ЕО], а считано от 1 януари 1994 г. — и на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП, като са участвали през посочените периоди в съвкупност от споразумения и съгласувани практики в сектора на стоките на основата на въглерод и графит за електрически и механични приложения:

— [Conradty] — от октомври 1988 г. до декември 1999 г.;

— [Hoffmann] — от септември 1994 г. до октомври 1999 г.;

— [LCL] — от октомври 1988 г. до юни 1999 г.;

— [Morgan] — от октомври 1988 г. до декември 1999 г.;

— [Schunk] — от октомври 1988 г. до декември 1999 г.;

— [SGL] — от октомври 1988 г. до декември 1999 г.

*Член 2*

Налагат се следните глоби за нарушенията, посочени в член 1:

— [Conradty] — 1 060 000 EUR;

— [Hoffmann] — 2 820 000 EUR;

— [LCL] — 43 050 000 EUR;

— [Morgan] — 0 EUR;

— [Schunk] — 30 870 000 EUR;

— [SGL] — 23 640 000 EUR.

Глобите подлежат на плащане в тримесечен срок, считано от уведомлението за настоящото решение […]

След изтичане на този срок автоматично се дължат лихви, изчислени въз основа на лихвения процент, прилаган от Европейската централна банка към нейните основни операции по рефинансиране в първия ден на месеца, през който е прието настоящото решение, завишен с 3,5 процентни точки.“ [неофициален превод]

10 Във връзка с определянето на размера на глобите Комисията квалифицира нарушението като много сериозно, предвид неговия характер, въздействието му върху пазара на ЕИП за съответните стоки, въпреки че то не може да се определи с точност, и размера на съответния географски пазар (съображение 288 от Решението).

11 За да отчете специфичното значение на неправомерното поведение на всяко предприятие, включено в картела, и следователно на действителното му въздействие върху конкуренцията, Комисията групира съответните предприятия в три категории в зависимост от относителното им значение на разглеждания пазар, определено от техните пазарни дялове (съображения 289—297 от Решението).

12 В резултат на това LCL и Morgan, считани за двата най-големи оператора с пазарни дялове, надвишаващи 20 %, са класифицирани в първата категория. Schunk и жалбоподателят, които са средни оператори с пазарни дялове между 10 % и 20 %, са поставени във втората категория. Hoffmann и Conradty, считани за малки оператори поради пазарните им дялове, по-ниски от 10 %, са групирани в третата категория (съображения 37 и 297 от Решението).

13 Въз основа на горните съображения Комисията приема начален размер, определен в зависимост от тежестта на нарушението, от 35 милиона евро за LCL и Morgan, 21 милиона евро за Schunk и жалбоподателя и 6 милиона евро за Hoffmann и Conradty (съображение 298 от Решението).

14 Що се отнася до продължителността на нарушението, Комисията счита, че всички засегнати предприятия са извършили нарушение за дълъг период. Поради това че нарушението е продължило единадесет години и два месеца, Комисията увеличава началния размер, приет за жалбоподателя, Morgan, Schunk и Conradty, със 110 %. Що се отнася до LCL, Комисията приема, че нарушението е продължило десет години и осем месеца, и увеличава началния размер със 105 %. За Hoffmann началният размер е увеличен с 50 %, поради това че нарушението е продължило пет години и един месец (съображения 299 и 300 от Решението).

15 Следователно основният размер на глобата, определен в зависимост от тежестта и продължителността на нарушението, е установен на 73,5 милиона евро, що се отнася до Morgan, на 71,75 милиона евро за LCL, на 44,1 милиона евро за жалбоподателя и Schunk, на 12,6 милиона евро, що се отнася до Conradty, и на 9 милиона евро за Hoffmann (съображение 301 от Решението).

16 Комисията не приема никакво отегчаващо или смекчаващо обстоятелство срещу или в полза на съответните предприятия (съображение 316 от Решението).

17 Що се отнася до прилагането на известието относно сътрудничеството, Morgan е освободено от налагането на глоба, поради това че е първото предприятие, съобщило на Комисията за съществуването на картела (съображения 319—321 от Решението).

18 В съответствие с буква Г от посоченото известие Комисията допуска за LCL намаление с 40 % на размера на глобата, която би му била наложена при липса на сътрудничество, с 30 % за Schunk и Hoffmann и с 20 % за жалбоподателя, който последен е сътрудничил (съображения 322—338 от Решението).

19 В Решението, под заглавие „Възможност за плащане и други фактори“, след като отхвърля доводите на жалбоподателя, с които той цели да докаже невъзможност за плащане на глобата, Комисията напомня, че неотдавна е наложила на жалбоподателя три големи глоби за участието му в други тайни споразумения.

20 Комисията уточнява, че с Решение 2002/271/ЕО от 18 юли 2001 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/E-1/36.490 — Графитни електроди) (ОВ L 100, 2002 г., стр. 1) по преписката, наречена „Графитни електроди“, и с Решение 2006/460/ЕО от 17 декември 2002 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка C.37.667 — Специални графити) (ОВ L 180, 2006 г., стр. 20) по преписката, наречена „Специални графити“, на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 80,2 милиона евро за участието му в картела за графитни електроди и две глоби в размер на 18,94 милиона евро и 8,81 милиона евро, или общо 27,75 милиона евро за участието му в картела за изостатично пресован графит и в картела за екструдиран графит (съображение 358 от Решението).

21 Предвид сериозните финансови затруднения на жалбоподателя и факта, че участието в различните тайни споразумения, за което е упрекван, се е осъществило едновременно, Комисията счита, че при тези конкретни обстоятелства не е нужно, с цел гарантиране на ефективно възпиращо действие, на жалбоподателя да се налага глобата в пълния ѝ размер, и следователно я намалява с 33 %, свеждайки я до 23,64 милиона евро (съображение 360 от Решението).

**Производство и искания на страните**

22 На 20 февруари 2004 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

23 Поради промяна на съставите на Първоинстанционния съд съдията докладчик е включен в качеството на председател в пети състав, на който вследствие на това е разпределено настоящото дело.

24 По доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (пети състав) решава да даде ход на устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 27 февруари 2008 г.

25 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени Решението в частта, която го засяга,

— при условията на евентуалност да намали по подходящ начин размера на наложената глоба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

26 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

**От правна страна**

27 С писмо, получено в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 февруари 2008 г., жалбоподателят заявява, че оттегля четвъртото, петото и шестото правно основание, посочени в жалбата, изведени съответно от погрешна преценка от страна на Комисията на оказаното от него сътрудничество в хода на административното производство, от неотчитането от Комисията на неговата неплатежоспособност и от твърдения непропорционален характер на глобата с оглед на преценката на необходимостта от ефективно възпиращо действие.

28 В съдебното заседание жалбоподателят потвърждава оттеглянето на посочените по-горе правни основания и уточнява, че исканията за отмяна на Решението, изложени в жалбата му, трябва да се разбират като насочени единствено към отмяната на член 2 от Решението, с който Комисията налага глоби на съответните предприятия. Тези изявления на жалбоподателя са отразени в протокола от заседанието.

*По определянето на основния размер*

29 Жалбоподателят поддържа, че при определяне на основния размер на глобата Комисията е нарушила принципите на пропорционалност и на равно третиране, както и задължението си за мотивиране.

По тежестта на нарушението

— По нарушението на задължението за мотивиране

30 Според постоянната съдебна практика мотивите на индивидуално решение трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се

запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали те отговарят на изискванията на член 253 ЕО трябва да се преценява с оглед не само на текста на разглеждания акт, но и на контекста, в който той е приет (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и цитираната съдебна практика).

31 По отношение на определянето на глобите за нарушаване на правото на конкуренцията Комисията изпълнява своето задължение за мотивиране, когато в решението си посочва подлежащите на преценка обстоятелства, които са ѝ позволили да установи тежестта и продължителността на извършеното нарушение, без да е длъжна да прави в него по-подробно изложение или да сочи цифри, свързани с начина на изчисляване на глобата (вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точки 38—47, Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. по дело Atlantic Container Line и др./Комисия, T-191/98, T-212/98—T-214/98, Recueil, стр. II-3275, точка 1532). Посочването на цифрови данни, свързани с начина на изчисляване на глобите, колкото и полезни да са те, не е необходимо за спазването на задължението за мотивиране (Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Salzgitter/Комисия, C-182/99 P, Recueil, стр. I-10761, точка 75).

32 По отношение на мотивирането на началните размери като абсолютни стойности следва да се напомни, че глобите са инструмент на политиката на Комисията в областта на конкуренцията и тя трябва да може да разполага с широка свобода на преценка при определянето на техния размер, за да насочи поведението на предприятията към спазване на правилата за конкуренция (Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 1995 г. по дело Martinelli/Комисия, T-150/89, Recueil, стр. II-1165, точка 59). Нещо повече, следва да се избягва лесната предвидимост на глобите от икономическите оператори. Ето защо от Комисията не може да се изисква да излага в това отношение мотиви, различни от мотивите относно тежестта и продължителността на нарушението.

33 В случая от Решението следва, че глобите са наложени на основание член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и че Комисията — въпреки че Решението не се позовава изрично на Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „насоките“) — е определила размер на глобите, прилагайки определения в насоките метод.

34 Относно твърдението на жалбоподателя за непълнота на мотивите на Решението във връзка с преценката на тежестта на нарушението и определянето на началния размер, трябва да се отбележи, че от съображения 277—288 от Решението следва, че Комисията е посочила ясно обстоятелствата, взети предвид при преценката на тежестта на нарушението, а именно неговия характер, въздействието му върху пазара на ЕИП за съответните стоки и размера на съответния географски пазар и е разяснила как всеки от тези елементи следва да се прилага в конкретния случай.

35 Така в Решението Комисията е счела, че:

— разглежданото нарушение се изразява основно в пряко или косвено определяне на продажни цени и други условия на търговията, приложими за клиентите, в подялба на пазари, по-конкретно чрез разпределяне на клиенти и провеждане на координирани действия срещу конкуренти, които не са членове на картела, като тези практики съставляват по своя характер най-тежкия вид нарушение на разпоредбите на член 81, параграф 1 ЕО и на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП (съображение 278 от Решението),

— тайните споразумения са приложени и са оказали въздействие върху пазара на ЕИП за съответните стоки, въпреки че това въздействие не може да бъде точно определено (съображение 286 от Решението),

— картелът обхваща целия общ пазар и цялото ЕИП след създаването му (съображение 287 от Решението).

36 Предвид всички тези фактори, Комисията счита, че съответните предприятия са извършили много сериозно нарушение, за което точка 1 A, втора алинея, трето тире от Насоките предвижда вероятен размер на глобата, надвишаващ 20 милиона евро.

37 По-нататък Комисията уточнява, че в рамките на категорията на много сериозните нарушения скалата на възможните глоби позволява предприятията да се третират диференцирано, за да се отчете реалният им икономически капацитет за нанасяне на значителни вреди на конкуренцията, и да се определи глоба в размер, който гарантира достатъчен възпиращ ефект.

38 В рамките на това диференцирано третиране, което е още по-необходимо поради значителните различия, що се отнася до значението на пазара на участвалите в нарушението предприятия, Комисията разпределя съответните предприятия в три категории в зависимост от относителното им значение на съответния пазар, определено от техните пазарни дялове. Жалбоподателят е класиран във втората категория, тъй като е преценено, че пазарният му дял е 14 %, (съображения 288—297 от Решението).

39 Въз основа на горните съображения Комисията установява начален размер, определен в зависимост от тежестта на нарушението, от 21 милиона евро за жалбоподателя (съображение 298 от Решението).

40 Такова мотивиране не може да бъде сведено, както прави жалбоподателят, до просто повтаряне на текста на насоките, а следва да се счита, че то отговаря на

изискванията на член 253 ЕО, съгласно тълкуването в съдебната практика, напомнена в точки 30—32 по-горе.

41 От това следва, че оплакването, изведено от допуснато от Комисията нарушение на задължението за мотивиране при определяне на началния размер на глобата, трябва да бъде отхвърлено.

— По практиката на Комисията при вземане на решения

42 Жалбоподателят твърди, че началните размери, определени в зависимост от тежестта на нарушението, са непропорционални и/или дискриминационни в сравнение с установените съгласно същата процедура за други предприятия по сходни преписки.

43 Според постоянната съдебна практика практиката на Комисията при вземане на решения не може да служи като правна уредба на глобите, налагани в областта на конкуренцията, която уредба се състои само от Регламент № 17 (Решение на Първоинстанционния съд от 20 март 2002 г. по дело LR AF 1998/Комисия, T-23/99, Recueil, стр. II-1705, точка 234), и решенията по други дела имат само насочващ характер за евентуалното наличие на дискриминация, тъй като е малко вероятно свързаните с тях обстоятелства, като например съответните пазари, продукти, предприятия и периоди, да са еднакви (Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело JCB Service/Комисия, C-167/04 P, Recueil, стр. I-8935, точки 201 и 205, Решение от 7 юни 2007 г. по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия, C-76/06 P, Recueil, стр. I-4405, точка 60).

44 Във връзка с това жалбоподателят твърди само че определените от Комисията начални размери в случаи на ценови картели, касаещи пазари със сравнимо значение, като цяло са и са били под 20 милиона евро и че началният размер

в Решението представлява „средно“ 48 % от оборота, реализиран от предприятията на съответния пазар, в сравнение с 38,8 % по преписката за графитните електроди и 32,2 % в Решение 1999/60/ЕО на Комисията от 21 октомври 1998 година относно процедура по прилагане на член [81 ЕО] (IV/35.691/E-4 — Топлоизолационни тръби) (ОВ L 24, 1999 г., стр. 1) по преписката, наречена „Топлоизолационни тръби“. Все пак следва да се посочи, че такива общи и неточни доводи, а именно позоваване на данни, съответстващи на средни стойности, не могат да установят съществуването на непропорционално и/или дискриминационно третиране на жалбоподателя.

45 По-точното позоваване на Решението на Комисията по преписката за специалните графити, в което началните размери били явно по-ниски от приетите в настоящия случай, въпреки че като цяло пазарните дялове на съответните предприятия са по-високи, също не е релевантно.

46 Както Комисията основателно подчертава, конкретните данни, свързани с големината на съответните пазари, позволяват посочената по-горе преписка да се разграничи от настоящия случай. Дори ако се приеме, че както твърди жалбоподателят, пазарите на ЕИП за изостатичния графит и за екструдираните продукти по преписката за специални графити са били с размер съответно между 100 милиона и 120 милиона евро и между 60 милиона и 70 милиона евро, те безспорно са значително по-малки от общата стойност на пазара на ЕИП за стоки на основата на въглерод и графит за електрически и механични приложения, която през 1998 г. е възлизала на 291 милиона евро (съображение 37 от Решението).

47 В съдебното заседание жалбоподателят за първи път оспорва този размер от 291 милиона евро, приет от Комисията, като възразява по-конкретно срещу факта, че последната е взела предвид стойността на междинното потребление при изчисляване на оборота и на пазарния дял на съответните предприятия.

48 Първоинстанционният съд счита, че се касае за ново оплакване, чието излагане е забранено в хода на производството по силата на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Оспорването на преценката на общата стойност на съответния пазар, което впрочем е направено твърде накратко в съдебното заседание, не почива върху нови обстоятелства, установени в хода на производството, тъй като приетият от Комисията размер от 291 милиона евро и съображенията, с които е обосновано вземането предвид на междинното потребление при изчисляване на оборота и пазарния дял на съответните предприятия, са ясно изложени в съображения 37 и 291—295 от Решението. Твърдението на жалбоподателя, че още в жалбата е оспорил определянето на началния размер на глобата, само по себе си не позволява да се счита, че разглежданото оплакване доразвива друго такова, изложено пряко или имплицитно преди това в жалбата, по която е образувано производството, и че е тясно свързано с него. Следователно то трябва да бъде обявено за недопустимо.

49 Следва още да се напомни, че Комисията разполага със свобода на преценка при определяне на размера на глобите, с цел да насочи поведението на предприятията към спазване на правилата в областта на конкуренцията (Решение на Първоинстанционния съд от 21 октомври 1997 г. по дело Deutsche Bahn/Комисия, Т-229/94, Recueil, стр. II-1689, точка 127). Следователно обстоятелството, че в миналото Комисията е прилагала глоби с определен размер за определени видове нарушения, не може да я лиши от възможността по всяко време да увеличи този размер, за да гарантира прилагането на общностната политика в областта на конкуренцията (Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique diffusion française и др./Комисия, 100/80—103/80, Recueil, стр. 1825, точка 109) и да засили възпиращия ефект на глобите (Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. по дело SCA Holding/Комисия, Т-327/94, Recueil, стр. II-1373, точка 179, потвърдено по жалба с Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело SCA Holding/Комисия, C-297/98 P, Recueil, стр. I-10101).

50 Твърдението на жалбоподателя, че въобще не е било необходимо да се увеличава размерът на глобите спрямо него, предвид санкциите, които вече са му наложени в успоредно развили се производства, е част от спора относно преценката на Комисията на понятието за възпиращ ефект, изложена в съображение 359 от Решението. Жалбоподателят обаче изрично е оттеглил правното основание, с което твърди, че налице е погрешна преценка на това понятие от страна на Комисията.

51 При всички положения трябва да се подчертае, че Комисията основателно е провела разграничение в процедурите и санкциите между картела, свързан с графитните електроди, картелите относно изостатичните и екструдираните графити и картела, свързан със стоките на основата на въглерод и графит за електрически и механични приложения, тъй като се касае за четири различни нарушения на разпоредбите на член 81, параграф 1 ЕО.

52 От това следва, че Комисията е можела да наложи на SGL нова глоба за участието му в картела за стоки на основата на въглерод и графит за електрически и механични приложения, предназначена да окаже възпиращ ефект върху предприятието чрез санкция, по-висока по размер от напълно символична санкция, предвид това, че при особените обстоятелства в конкретния случай, характеризиращи се с едновременното участие на жалбоподателя в различните тайни споразумения, Комисията е счела, че размер на глобата, намален с 33 %, е недостатъчен, за да се гарантира желаният възпиращ ефект (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 2005 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, наричано по-нататък „Решение по дело Tokai II“, точка 336).

53 Накрая следва да се напомни, че според съдебната практика правомощието на Комисията за налагане на глоби на предприятия, които умишлено или по непредпазливост нарушават разпоредбите на член 81, параграф 1 ЕО или на член 82 ЕО, е едно от средствата, които са ѝ предоставени с цел изпълнение на задачата за надзор, поверена ѝ от общностното право. Тази задача със сигурност включва задължението за разследване и санкциониране на отделните нарушения, но обхваща и задължението за следване на обща политика, насочена към прилагане в областта на конкуренцията на принципите, установени в Договора, както и към направляване на поведението на предприятията в тази насока (Решение по дело Musique diffusion française и др./Комисия, точка 49 по-горе, точка 105 и Решение на Първоинстанционния съд от 9 юли 2003 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, T-224/00, Recueil, стр. II-2597, точка 105).

54 От това следва, че Комисията е овластена да определя размера на глобите с цел засилване на техния възпиращ ефект, когато определен вид нарушения са относително често срещани, въпреки че тяхната незаконосъобразност е установена от самото начало от общностната политика в областта на конкуренцията, предвид ползата, която някои предприятия могат да извлекат от тях (Решение по дело Musique diffusion française и др./Комисия, точка 49 по-горе, точка 108 и Решение по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, точка 53 по-горе, точка 106).

55 Както произтича от посочената по-горе съдебна практика, целта за постигане на възпиращ ефект, която Комисията има право да преследва при определяне на размера на дадена глоба, е насочена към това да гарантира спазване от предприятията на правилата на конкуренцията, установени от Договора за осъществяване на техните дейности в рамките на Общността или на ЕИП. От това следва, че възпиращият ефект на глоба, наложена поради нарушение на общностните правила на конкуренцията, не може да бъде определен в зависимост само от конкретното положение на санкционираното предприятие (Решение по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, точка 53 по-горе, точка 110).

56 В настоящия случай, който съответства на класическо нарушение на правото на конкуренцията и на поведение, което още от първите случаи на предприемане на действия в тази област Комисията многократно е приемала за незаконосъобразно, тя е можела да счете за необходимо да определи размер на глобата с достатъчно възпиращ ефект в границите, определени от Регламент № 17.

57 От това следва, че оплакването, изведено от непропорционалното и/или дискриминационно третиране на жалбоподателя, що се отнася до определянето на началния размер на глобата и предвид практиката на Комисията при вземане на решения, трябва да бъде отхвърлено.

— По разпределянето на членовете на картела в категории

58 Следва да се напомни, че предвид голямото различие в големината на съответните предприятия и с цел да се отчете специфичната тежест на всяко едно от тях и следователно реалните последици на извършеното от него нарушение за конкуренцията, в Решението Комисията в съответствие с точка 1 A, четвърта и шеста алинея от Насоките третира диференцирано предприятията, участвали в нарушението. За целта тя разпределя съответните предприятия в три категории, като се основава на оборота, реализиран на равнище ЕИП от всяко предприятие за разглежданите в настоящото производство стоки, в който включва стойността на междинното потребление на всяко предприятие. В резултат се получава число на пазарния дял, което изразява относителната тежест на всяко предприятие в нарушението и реалния му икономически капацитет за нанасяне на значителни вреди на конкуренцията (съображения 289—291 от Решението).

59 Сравнението се основава на данните за оборота (изразен в милиони евро), свързан с въпросните стоки за последната година от нарушението, а именно 1998 г., както следват от таблица 1, съдържаща се в съображение 37 от Решението и озаглавена „Оценка на оборота (включително стойността, съответстваща на междинната употреба) и от пазарните дялове в ЕИП през 1998 г. за групата от стоки, предмет на производството“:

| Доставчици | Оборот (включително стойността на междинната употреба) | Пазарен дял в ЕИП (в %) |
|---|---|---|
| Conradty | 9 | 3 |
| Hoffmann | 17 | 6 |
| [LCL] | 84 | 29 |
| Morgan | 68 | 23 |
| Schunk | 52 | 18 |
| SGL | 41 | 14 |
| Разни | 20 | 7 |
| Общо | 291 | 100 |

60 Вследствие на това LCL и Morgan, считани за двата най-големи оператора с пазарни дялове, надвишаващи 20 %, са класифицирани в първата категория. Schunk и SGL, които са средни оператори с пазарни дялове между 10 % и 20 %, са поставени във втората категория. Hoffmann и Conradty, считани за малки оператори поради пазарните им дялове, по-малки от 10 %, са групирани в третата категория (съображения 37 и 297 от Решението).

61 Въз основа на предходните съображения Комисията приема начален размер, определен в зависимост от тежестта на нарушението, от 35 милиона евро за LCL и Morgan, 21 милиона евро за Schunk и SGL и 6 милиона евро за Hoffmann и Conradty (съображение 298 от Решението).

62 Следва да се подчертае фактът, че жалбоподателят не оспорва самия метод, състоящ се в разпределяне на членовете на картел в категории с цел диференцирано третиране на стадия на определяне на началния размер на глобите. Този метод, чийто принцип впрочем е утвърден от практиката на Първоинстанционния съд, въпреки че пренебрегва разликите в големината на предприятията от една и съща категория (Решение на Първоинстанционния съд от 19 март 2003 г. по дело CMA CGM и др./Комисия, T-213/00, Recueil, стр. II-913, точка 385 и Решение от 29 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-239/01, T-244/01—T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, наричано по-нататък „Решение по дело Tokai I“, точка 217), води до общо определяне на началния размер за предприятията от една и съща категория.

63 Жалбоподателят обаче се основава на изложеното в решението по дело Tokai I, точка 62 по-горе, за да твърди, че ако както Първоинстанционният съд сочи в точка 223 от това решение, разпределянето в категории трябва да се извърши така, че пазарните дялове на отделните групи да се различават с около 5 %, тъй като това позволява пропорционалността на различните пазарни дялове да се отрази без грешка в преценката, то избраното в случая от Комисията разпределяне на групи, чиито пазарни дялове се различават с 10 %, е твърде приблизително и не отразява отношенията на пазара.

64 Той твърди, че разпределяне на предприятията на шест категории с разлика от 5 % между пазарните дялове на отделните групи би довело, като се отчетат средните пазарни дялове по категории или се анализират праговете, до максимален начален размер от 15,9 милиона евро или 14 милиона евро.

65 Въпреки че е безспорно, че по преписката за графитните електроди Комисията е разпределила съответните предприятия в три категории с разлика от 5 % между пазарните дялове на отделните групи, нито от точка 223 от Решение Tokai I, точка 62 по-горе, нито от мотивите на Първоинстанционния съд в тяхната цялост следва, че такъв начин на разпределяне на членовете на картел в категории се счита за единствения, който позволява да се отрази пропорционалността на различните пазарни дялове без грешка в преценката във всяко производството по санкциониране на картел, водено от Комисията.

66 Въз основа на решението по дело Tokai I, точка 62 по-горе жалбоподателят не може да заключи, че разпределянето в категории на предприятията, включени в картела, предмет на Решението, има приблизителен или дискриминационен характер, само поради факта че в настоящия случай и при упражняване на широкото си право на преценка Комисията е приложила друг метод на разпределяне, като е решила да обособи три категории с разлика от 10 % между пазарните дялове на отделните групи, тъй като не трябва да се забравя, че броят на операторите, до които се отнася решението по делото за графитни електроди и разпределянето на пазарните им дялове, са се различавали от тези по настоящото дело.

67 Нещо повече, следва да се посочи, че ако се възприеме начинът на разсъждение на жалбоподателя, в настоящия случай би се стигнало до обособяването на шест категории, основани на разлика от 5 % между пазарните дялове на отделните групи (от 0—5 % до 25—30 %), като всяка категория обхваща само едно предприятие, което е в противоречие със самия принцип на категоризиране.

68 Независимо от това разпределянето в категории, което Комисията прави в Решението, трябва да спазва принципа на равно третиране, според който е забранено сходни положения да се третират по различен начин и различни положения да се третират еднакво, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. От друга страна, според съдебната практика размерът на глобите трябва да бъде най-малкото пропорционален по отношение на обстоятелствата, взети предвид при преценката на тежестта на нарушението (вж. Решение по дело Tokai I, точка 62 по-горе, точка 219 и цитираната съдебна практика).

69 За да провери дали разпределянето на членовете на даден картел в категории е в съответствие с принципите на равно третиране и на пропорционалност, в рамките на контрола за законосъобразност на упражняването на правото на преценка, с което Комисията разполага в тази област, Първоинстанционният съд трябва все пак се ограничи до проверка на това дали разпределянето е последователно и обективно обосновано (Решение по дело CMA CGM и др./ Комисия, точка 62 по-горе, точка 416 и Решение по дело Tokai I, точка 62 по-горе, точки 220 и 222).

70 Във връзка с това следва да се счита, че разпределянето на предприятията в три категории, а именно на големи, средни и малки оператори, е разумен начин за отразяване на относителното им значение на пазара с цел определяне на началния размер, стига това да не води до грубо деформирано представяне на съответния пазар. Освен това следва да се посочи, че пазарните дялове в размер на 3 %, 6 %, 14 %, 18 %, 23 % и 29 % на членовете на картела се разпределят по относително балансиран начин по скала от 0 до 30 и че методът, използван от Комисията, състоящ се в определяне на праговете на категориите на 10 и 20 %, a priori не може да се счита за лишен от вътрешна последователност.

71 По отношение на първата категория Комисията е групирала в нея предприятията LCL и Morgan и е установила начален размер от 35 милиона евро. Противно на твърденията на жалбоподателя, този избор на Комисията не може да бъде квалифициран като произволен и не надхвърля границите на широкото право на преценка, с което тя разполага в тази област.

72 На първо място следва да се подчертае, че определянето на начален размер от 35 милиона евро в съображение 298 от Решението представлява краен резултат от анализа, извършен от Комисията, както е изложен в съображения 277—297 от Решението, в рамките на който тя от една страна квалифицира нарушението в качеството му на такова, отчитайки обективни елементи, а именно характера на самото нарушение, неговото действително въздействие върху пазара, размера на съответния географски пазар, и от друга страна отчита субективни елементи, а именно специфичната тежест на всяко от участващите в картела предприятия и следователно реалните последици на тяхното неправомерно поведение за конкуренцията. В рамките на тази втора част от своя анализ тя по-специално преследва целта да гарантира възпиращ размер на глобата, предвид относителната тежест на всяко предприятие в нарушението и неговия действителен икономически капацитет за нанасяне на значителни вреди на конкуренцията на съответния пазар. След като преценява тежестта на нарушението, Комисията направо определя начален размер, в случая от 35 милиона евро за LCL и Morgan, отчитайки всички посочени по-горе обстоятелства, включително целта за постигане на възпиращ ефект.

73 На второ място, по отношение по-специално на нарушенията, които трябва да се квалифицират като „много сериозни“, следва да се изтъкне, че Насоките само сочат, че размерът на вероятните глоби е „над 20 милиона [евро]“. Единствените посочени в Насоките тавани, приложими за такива нарушения, са общата граница от 10 % от общия оборот, установена в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 (вж. преамбюла и точка 5, буква а) от Насоките) — за която в случая не се твърди, че е нарушена — и таваните относно допълнителната сума, която може да бъде начислена заради продължителността на нарушението (вж. точка 1 Б, първа алинея, второ и трето тире от Насоките). Нищо в Насоките не забранява в случай на „много сериозно“ нарушение да се извърши увеличаване на размера като абсолютна стойност, идентично с приложеното от Комисията в настоящия случай.

74 На трето място, следва да се счита, че противно на поддържаното от жалбоподателя, ограничаването на преценката за пропорционалния характер на приетия от Комисията начален размер на глобата до неговото съотнасяне към оборота на разглежданите стоки би придало на последния прекомерно значение. Самият характер на нарушението, неговото действително въздействие върху пазара, размерът на съответния географски пазар и необходимият възпиращ ефект на глобата са обстоятелства, които Комисията е взела предвид

в конкретния случай и които могат да обосноват посочения по-горе размер. Във връзка с това Комисията основателно квалифицира нарушението като „много сериозно“, доколкото жалбоподателят е участвал в хоризонтален картел с предмет най-вече пряко или косвено определяне на продажни цени и други условия на търговията, приложими за клиентите, подялба на пазари, по-специално чрез разпределянето на клиенти, и провеждането на координирани действия срещу конкурентите, които не са членове на картела, оказал конкретно въздействие върху пазара на съответните стоки в ЕИП.

75 На четвърто място трябва да се подчертае, че релевантният оборот на LCL и на Morgan възлиза съответно на 84 милиона и на 68 милиона евро, като пазарните им дялове са съответно 29 % и 23 %. Следователно Комисията основателно е счела, че тези две предприятия следва да бъдат поставени в една и съща категория със среден оборот от 76 милиона евро и пазарен дял от приблизително 26 %.

76 Поради това че съставът на първата категория, както и съответният начален размер, могат да се считат за последователни и обективно обосновани, следва да се провери дали втората категория, състояща се от жалбоподателя и от Schunk, също е обособена по последователен и обективно обоснован начин.

77 Жалбоподателят твърди, че ако съгласно мотивите на Решение по дело Tokai I, точка 62 по-горе, съответното съотношение между различните пазарни дялове трябва да бъде отразено в началните размери, приети за различните категории, то е необходимо да се сравни „най-големия пазарен дял от най-високата категория с най-малкия пазарен дял от най-ниската категория“. Съотношението между тези два пазарни дяла трябва най-малкото да съответства на относителната разлика между абсолютните пазарни дялове. Тъй като съотношението между пазарните дялове на LCL и на жалбоподателя е 2,07, началният размер на глобата на последния, както и на другото предприятие от втората категория, трябва следователно да отразяват това съотношение и максималната им стойност да бъде 16,9 милиона евро.

78 Необходимо е да се подчертаят още веднъж разликите между решението по дело Tokai I, точка 62 по-горе и настоящия случай предвид броя на засегнатите оператори, разпределянето на пазарни дялове и факта, че по преписката за графитните електроди Комисията е решила да приложи специфичен аритметичен метод, изразяващ се в разпределяне, при което разликата между пазарните дялове на всяка група е около 5 % и съответства на около 8 милиона евро. В решението по дело Tokai I, точка 62 по-горе (точка 232) Първоинстанционният съд проверява последователността на този метод на диференциране, като сочи, че след като съзнателно е решила да прилага такъв аритметичен метод, Комисията е обвързана от присъщите за него правила спрямо всички членове на един и същ картел, освен ако не изложи изрични причини, обосноваващи обратното.

79 При всички положения нищо в решението по дело Tokai I, точка 62 по-горе не указва, че съотношението между различните размери на глобите, приети при разпределяне на членовете на картела в категории, трябва да се определя в зависимост от съществуващото съотношение между пазарния дял на „най-голямото“ предприятие от най-високата категория и този на „най-малкото“ предприятие от най-ниската категория.

80 Анализът на жалбоподателя, който се състои в отделяне на неговия пазарен дял и сравняването му само с този на LCL, с цел да се определи съотношението между началните размери, приети за него и за LCL, който по-нататък бил приложим за двете предприятия от втората категория, в действителност води до отричане на приетия от съдебната практика принцип на разпределяне в категории и на общо определяне на началните размери, което този принцип предполага.

81 Напротив, при отчитане на средните данни за предприятията от една и съща категория става ясно, че проведеното в Решението разпределяне в категории е последователно и обективно обосновано.

82 Средният оборот и средният пазарен дял на LCL и на Morgan (първа категория) са били 76 милиона евро и 26 %, докато за Schunk и жалбоподателя (втора категория) същите са възлизали на 46,5 милиона евро и 16 %. Така съотношението между тези две средни стойности е 1,634 (за оборота) и 1,625 (за пазарния дял).

83 Тези съотношения са много близки до съотношенията между началния размер за първата категория (35 милиона евро) и този за втората категория (21 милиона евро), което е 1,66. Следователно това съотношение не поставя жалбоподателя в неблагоприятно положение, а напротив, е в негова полза, тъй като съотношението между двете средни стойности е 1,634 (за оборота) и 1,625 (за пазарния дял).

84 По отношение на третата категория, състояща се от Hoffmann и от Conradty, средният оборот и средният пазарен дял на тези предприятия са били 13 милиона евро и 4,5 %. Предвид данните за LCL и за Morgan (първа категория), съотношението между двете средни стойности е 5,846 (за оборота) и 5,777 (за пазарния дял). Тези съотношения също са много близки до съотношението между началния размер за първата категория (35 милиона евро) и този за третата категория (6 милиона евро), което е 5,83.

85 Що се отнася до сравняването на предприятията, групирани във втората и третата категория, съотношението между двете средни стойности е 3,576 (за оборота) и 3,555 (за пазарния дял), което съответства почти точно на съотношението между началния размер за втората категория (21 милиона евро) и този за третата категория (6 милиона евро), което е 3,5.

86 Следва да се посочи, че в своята реплика жалбоподателят поддържа, че преценка, основана на средните стойности, също води до дискриминационен и непропорционален резултат, и във връзка с това подчертава, че Комисията е приела

начален размер за LCL и за Hoffmann, представляващ съответно 1,207 милиона евро и 1 милион EUR за единица от пазарния дял (35 : 29 = 1,207 и 6 : 6 = 1), което, отнесено към неговото положение, би трябвало да доведе до начален размер от 16,9 милиона евро или 14 милиона евро.

87 Достатъчно е да се установи, че по този начин жалбоподателят просто повтаря с други думи доводите си, обобщени в точка 77 по-горе и основаващи се на изискването за строго спазване на пропорционалността в отношенията между всяко от предприятията.

88 Както беше посочено, тези доводи водят до отричане на принципа на разпределяне на предприятията в категории, приложен от Комисията в Решението и приет от съдебната практика, и не могат да бъдат възприети от Първоинстанционния съд, освен ако не бъде доказано, че класифицирането на жалбоподателя във втората категория противоречи на принципите на пропорционалност и равно третиране.

89 При излагането на своите доводи жалбоподателят ясно подчертава, че класифицирането му в една и съща категория с Schunk води до неравно третиране в негов ущърб, доколкото Schunk има пазарен дял от 18 %, отразяващ оборот, който е по-висок от неговия с приблизително 12 милиона евро.

90 Следва да се напомни, че Schunk и жалбоподателят са класифицирани в една и съща категория с пазарни дялове от 18 % и 14 %, отразяващи оборот на съответния пазар от 52 милиона и 41 милиона евро, което ясно ги подрежда в групата от предприятия с пазарни дялове между 10 % и 20 %.

91 Важно е да се подчертае, че разликата в големината между Schunk и жалбоподателя, които спадат към една и съща категория, е по-малка от тази между жалбоподателя и Hoffmann, които попадат в две различни категории. Пазарният дял на жалбоподателя (14 %) е бил по-близък до този на Schunk (18 %), отколкото до този на най-големия оператор от третата категория (Hoffmann, 6 %), като 4 и 8 процентни точки са го отделяли съответно от единия и от другия. Така малката разлика между Schunk и жалбоподателя (4 процентни точки), предвид не особено високия пазарен дял на Schunk, е позволила на Комисията последователно и обективно, и следователно без да нарушава принципите на равно третиране и пропорционалност, да третира жалбоподателя, подобно на Schunk и за разлика от Hoffman и Conradty, като среден оператор и така да определи за него същия начален размер както за Schunk, по-голям от началния размер, наложен на Hoffman и на Conradty, чиято позиция на съответния пазар е била твърде незначителна (6 % и 3 %).

92 Трябва също да се напомни, че дори ако поради разпределянето в категории за някои предприятия се прилага един и същ начален размер, независимо че те се различават по големина, следва да се заключи, че посочената разлика в третирането е обективно оправдана от по-голямото значение, което се придава на характера на нарушението в сравнение с големината на предприятията при определяне на тежестта на нарушението (вж. Решение CMA CGM и др./Комисия, точка 62 по-горе, точка 411 и цитираната съдебна практика).

93 Накрая жалбоподателят твърди, че разпределянето в категории, направено от Комисията, е погрешно, доколкото последната е трябвало да сумира пазарните дялове на Schunk и на Hoffmann, тъй като предприятията следвало да бъдат взети предвид, такива каквито са към момента на вземане на решението за налагане на глоба. При тези обстоятелства жалбоподателят трябвало да бъде класифициран в третата категория, съответстваща на пазарен дял, по-малък от 20 %, като първата и втората категория са съставени съответно от LCL, с пазарен дял повече от 25 %, и от Schunk и Hoffmann, с общ пазарен дял между 20 % и 25 %, в конкретния случай 24 %. При това положение в съответствие с практиката на Комисията при вземане на решения приетият за жалбоподателя начален размер трябвало да бъде с от 17,5 милиона до 13 милиона евро по-нисък от приетия в настоящия случай.

94 Следва да се напомни, че Комисията е приела, че Hoffmann носи конкретна отговорност поради факта, че това предприятие е участвало самостоятелно в нарушението от септември 1994 г. до октомври 1999 г., като се има предвид, че Schunk е поело контрола над Hoffmann едва на 28 октомври 1999 г.

95 В съответствие с тази преценка, която не се оспорва пряко от жалбоподателя, Комисията е разпределила съответните предприятия, включително Hoffmann, в три категории, основавайки се на оборота, реализиран от всяко предприятие за разглежданите в настоящото производство стоки в рамките на ЕИП, и включвайки в него стойността на междинното потребление на всяко предприятие. Така се формира цифрово изражение на пазарния дял, която отразява относителната тежест на всяко предприятие в нарушението и реалния му икономически капацитет за нанасяне на значителни вреди на конкуренцията.

96 Сравнението се основава на данните за свързания с въпросните стоки оборот през последната година от нарушението, а именно 1998 г., което жалбоподателят оспорва, като твърди, позовавайки се на спазването на принципа на равно третиране, че Комисията е трябвало да прецени положението на предприятията към деня на налагане на глобата и следователно да сумира пазарните дялове на Schunk и на Hoffmann.

97 Освен че тези доводи поставят под въпрос самостоятелната отговорност на Hoffmann, приета от Комисията в Решението, те трябва да бъдат отхвърлени като напълно лишени от основание.

98 Следва да се посочи, че оплакването на жалбоподателя се отнася до етап от изчисляването на размера на глобата в зависимост от тежестта на нарушението, при който Комисията приспособява размера на вероятната глоба от повече от 20 милиона евро, следващ от квалификацията на нарушението като „много

сериозно“, отчитайки конкретната тежест на всяко от предприятията, участващи в картела, и следователно реалните последици на извършеното от тях нарушение за конкуренцията.

99 По отношение на определянето на обхвата на нарушението на пазара и на частта от отговорността, която следва да се носи от всеки от участниците в картела, се приема, че частта от оборота, свързана със стоките, предмет на нарушението, може да даде точни указания за обхвата на дадено нарушение на съответния пазар (вж. по-специално Решение по дело Musique diffusion française и др./Комисия, точка 49 по-горе, точка 121 и Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. по дело Mayr-Melnhof/Комисия, Т-347/94, Recueil, стр. II-1751, точка 369). По-конкретно, както подчертава Първоинстанционният съд, оборотът, реализиран със стоките, които са предмет на ограничителна практика, представлява обективен критерий, който дава точна мярка за вредата, нанесена от тази практика на нормалната конкуренция (Решение на Първоинстанционния съд от 11 март 1999 г. по дело British Steel/Комисия, Т-151/94, Recueil, стр. II-629, точка 643).

100 Следователно в този случай Комисията основателно отчита реализирания във връзка с въпросните стоки оборот и пазарния дял в ЕИП на всяко от предприятията, представени на съответния пазар през 1998 г., която е последната пълна календарна година от нарушението, а не положението на посочените предприятия в деня на приемане на Решението, а именно четири години след края на нарушението.

101 От горното следва, че всички оплаквания във връзка с разпределянето на членовете на картела в категории, направено от Комисията в Решението, трябва да бъдат отхвърлени.

По продължителността на нарушението

102 Съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 продължителността на нарушението е едно от обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид за определяне на размера на глобата, която трябва да бъде наложена на предприятията, извършили нарушение на правилата на конкуренцията.

103 Що се отнася до свързания с продължителността на нарушението фактор, в Насоките са разграничени нарушенията с малка продължителност (по принцип по-малка от една година), за които приетият с оглед на тежестта начален размер не би трябвало да се увеличава, нарушенията със средна продължителност (по принцип от една до пет години), за които този размер може да бъде увеличен с 50 %, и нарушенията за дълъг период (по принцип над пет години), за които този размер може да бъде увеличен с 10 % за всяка година (точка 1 Б, първа алинея, от първо до трето тире).

104 Безспорно е, че жалбоподателят е участвал в картела от октомври 1988 г. до декември 1999 г., т.е. периодът на нарушение е единадесет години и два месеца, което съответства на нарушение за дълъг период, както и че поради това началният размер на неговата глоба е увеличен със 110 % с оглед на продължителността на нарушението.

105 Жалбоподателят поддържа, че това увеличение със 110 % е непропорционално и противоречи както на метода на изчисляване на глобите, предвиден в Насоките, така и на по-ранната практика на Комисията при вземане на решения.

106 Що се отнася на първо място до твърдяното неспазване на Насоките, жалбоподателят си противоречи, като твърди, веднъж, че оспореното увеличение лишава от смисъл предварителния етап на преценка на тежестта на нарушението, а след това — че то повторно отчита тази тежест, доколкото ценовите картели, които Комисията квалифицира като „много сериозни“, по своя характер са нарушения с голяма продължителност.

107 Първото твърдение на жалбоподателя е просто лишено от всякаква релевантност изявление. Следва да се отбележи, че след като е преценила тежестта на нарушението, Комисията е определила начален размер, в случая от 21 милиона евро за жалбоподателя. След приключване на този първи етап Комисията е отчела продължителността на нарушението и с оглед на това, че то е за дълъг период, е увеличила предварително определения начален размер. Самият факт, че допълнителният размер на глобата представлява увеличение с повече от 100 % на началния размер, не означава по никакъв начин, че определянето на началния размер в зависимост от тежестта на нарушението е лишено от смисъл.

108 Второто твърдение е също неоснователно, доколкото изхожда от погрешно определената предпоставка за необходимост от взаимна връзка между характера на някои нарушения и тяхната продължителност и води до смесване на критериите за тежест и продължителност, предвидени в член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

109 Дори ако се предположи, че за ценовите картели е присъщо, че се създават за продължителен период от време, на Комисията не може да бъде забранено да взема предвид реалната им продължителност във всеки отделен случай. Всъщност някои картели, въпреки че се планира да съществуват дълго време, биват разкрити от Комисията или участник в тях съобщава за съществуването им малко след реалното започване на дейността им. Така вредоносните им последици са със сигурност по-малки, отколкото ако те се прилагат продължително. Следователно в приложение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 трябва винаги да се провежда разграничение между действителната продължителност на нарушенията и тяхната тежест, произтичаща от самия им характер (Решение по дело Tokai I, точка 62 по-горе, точка 259 и Решение по дело Tokai II, точка 52 по-горе, точка 275).

110 Следователно Комисията е имала право да обяви в точка 1 Б, трета алинея от Насоките, че увеличаването на глобите за нарушенията за дълъг период представлява значително укрепване на предходната практика с цел налагане на ефективни санкции за ограниченията, „които са имали увреждащ ефект за продължителен период от време“ по отношение на потребителите (Решение по дело Tokai I, точка 62 по-горе, точка 260).

111 Освен това точка 1 Б, първа алинея, трето тире от Насоките не предвижда автоматично увеличаване с 10 % на година за нарушенията за дълъг период, а предоставя на Комисията право на преценка във връзка с това. От съображения 299 и 300 от Решението ясно следва, че Комисията е упражнила правото си на преценка, решавайки да увеличи началните размери на глобите с 10 % за всяка пълна година на нарушението и с допълнителни 5 % за всеки допълнителен период над шест месеца, но под една година, като при това е отчела продължителността на периода на нарушението, значително надвишаващ петгодишния срок, който е горната граница за категорията на така наречените нарушения „със средна продължителност“.

112 Обстоятелството, че Комисията възприема принципа на увеличаване с 10 % на година за всички предприятия, които са участвали в нарушението, основателно квалифицирано като такова за дълъг период, с нищо не противоречи на Насоките и доводите на жалбоподателя относно нарушаването на „принципа на спадащо увеличаване на глобите“ при нарушенията за дълъг период, чието съществуване в общностното право не е доказано, не отчитат неоспорваната от същия непрекъснатост на нарушението, която Комисията е установила, приемайки, че то е едно.

113 Ето защо нищо не е забранявало на Комисията, в приложение на правилата, които тя сама си налага в Насоките, да увеличи със 110 % началния размер на глобата на жалбоподателя с оглед на това, че нарушението е продължило единадесет години и два месеца. Нещо повече, това увеличение със 110 % не може да се счита за явно непропорционално, като се има предвид голямата продължителност на нарушението.

114 Що се отнася, на второ място, до твърдяното несъблюдаване на практиката на Комисията при вземане на решения, следва да се напомни, че тази практика не може да служи като правна уредба на глобите в областта на конкуренцията, която уредба се състои само от Регламент № 17 (Решение по дело LR AF 1998/Комисия, точка 43 по-горе, точка 234), и че решенията по други дела имат само насочващ характер за евентуалното наличие на дискриминация, тъй като е малко вероятно свързаните с тях обстоятелства, като например съответните пазари, продукти, предприятия и периоди, да са еднакви (Решение по дело JCB Service/Комисия, точка 43 по-горе, точки 201 и 205 и Решение по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия, точка 43 по-горе, точка 60).

115 Във връзка с това жалбоподателят се позовава на три решения на Комисията, с които последната е увеличила началния размер на глобата, отчитайки продължителността на нарушението едва след втората година на периода на нарушението, доколкото Насоките предвиждат увеличаване на глобите единствено за периоди на нарушение с продължителност над тази, която се счита за „средна“.

116 Трябва обаче да се отбележи, че посочените от жалбоподателя дела не могат да бъдат сравнявани с настоящото.

117 Така в решението по преписката за топлоизолационните тръби и в Решение 2001/135/ЕО на Комисията от 5 юли 2000 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] (преписка COMP.F.1. 36.516 — Nathan-Bricolux) (ОВ L 54, 2001 г., стр. 1) Комисията е отчела факта, че за разлика от настоящото дело разглежданите ограничения не са били прилагани непрекъснато през спорния период.

118 В Решение 2001/418/ЕО от 7 юни 2000 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/36.545/F3 — Аминокиселини) (ОВ L 152, 2001, стр. 24) Комисията санкционира няколко предприятия заради участието им в картел на пазара на лизин. Комисията възприема принципа на увеличение с 10 % за година от нарушението, но не го прилага по еднообразен начин и не дава обяснения за това. С Решението от 9 юли 2003 г. по дело Cheil Jedang/Комисия (Т-220/00, Recueil, стр. II-2473, точки 130—139) Първоинстанционният съд поправя това, намалявайки установеното въз основа на продължителността на нарушението увеличение, в полза на предприятието, за което е приложен принципът на увеличение с 10 % на година.

119 При всички положения следва да се напомни, че зачитането на принципа на равно третиране трябва да се съчетава със спазването на принципа на законност, съгласно който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго (Решение на съда от 4 юли 1985 г. по дело Williams/Сметна палата, 134/84, Recueil, стр. 2225, точка 14, Решение от 14 май 1998 г. по дело SCA Holding/Комисия, точка 49 по-горе, точка 160 и Решение по дело LR AF 1998/Комисия, точка 43 по-горе, точка 367).

120 Все пак противно на твърденията на жалбоподателя, от разпоредбите на точка 1 Б от Насоките не следва, че първата година от нарушението не трябва да се взема предвид. Всъщност в това отношение се предвижда единствено че за нарушенията с малка продължителност, която по принцип е под една година, не се прилага никакво увеличение. За сметка на това за нарушенията с по-голяма продължителност се прилага увеличение, което може да бъде 10 % „годишно“ от началния размер, когато — както в настоящия случай — нарушението е продължило повече от пет години (Решение по дело Cheil Jedang/Комисия, точка 118 по-горе, точка 133).

121 От това следва, че оплакването, изведено от непропорционалното и/или дискриминационно третиране на жалбоподателя, що се отнася до определянето на увеличението на началния размер на глобата с оглед на продължителността на нарушението и като се има предвид практиката на Комисията при вземане на решения, трябва да бъде отхвърлено.

*По максималната граница на глобата, предвидена в член 15, параграф 2 от Регламент № 17*

По неприлагането за жалбоподателя на тавана от 10 % от световния оборот

122 Член 15, параграф 2 от Регламент № 17 предвижда, че наложените от Комисията глоби на предприятия, които са нарушили член 81 ЕО или член 82 ЕО, не може да превишават „десет процента от оборота, реализиран през предходната стопанска година от всяко от предприятията, участвали в нарушението“.

123 На първо място жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила посочения по-горе член, тъй като в случая в приложение на този член е трябвало служебно да намали основния размер на глобата, като при това отчете глобите — независимо дали се касае за основен или окончателен размер — които вече са били наложени на жалбоподателя по преписките за графитните електроди и за специалните графити, които, събрани заедно с наложената с Решението глоба, определено надхвърляли 10 % от световния му оборот. Това било продиктувано от целта, преследвана с установения в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 таван от 10 %, а именно да предпази предприятието от прекомерно голяма глоба, която може да застраши икономическото му съществуване.

124 Следва да се уточни, че макар Комисията да е свободна да преценява под контрола на Първоинстанционния съд дали да намали глобите на основание на известието относно сътрудничеството предвид обстоятелствата по всяка преписка, тя е длъжна да съблюдава тавана от 10 %. Комисията не разполага с оперативна самостоятелност във връзка с прилагането на тавана от 10 %, което е свързано единствено с размера на оборота, посочен в член 15, параграф 2 от Регламент № 17. Както подчертава генералният адвокат г-н Tizzano в заключе-

нието си във връзка с Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, I-5439, точка 125), „по дефиниция таванът представлява абсолютна граница, която се прилага автоматично при достигането на определен праг и независимо от всички други подлежащи на преценка обстоятелства“.

125 В настоящия случай основният размер на глобата, определен в зависимост от тежестта и продължителността на нарушението, е 44,1 милиона евро по отношение на жалбоподателя и остава непроменен след проверката от Комисията на евентуалните смекчаващи или отегчаващи обстоятелства, тъй като не е установено нито едно такова обстоятелство срещу или в полза на жалбоподателя. Този размер от 44,1 милиона евро обаче е явно по-нисък от границата от 10 % от общия оборот на посоченото предприятие, който за 2002 г. е възлизал на 1 112 милиона евро. Ето защо не е можело основният размер на глобата на жалбоподателя да бъде намален и Комисията е приложила правилно член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

126 Доводите на жалбоподателя, припомнени в точка 123 по-горе, не отчитат ясната формулировка на посочения вече член, от която следва, че таванът от 10 % се прилага поотделно за всяко нарушение, санкционирано от Комисията (Решение по дело Tokai II, точка 52 по-горе, точка 377). Във връзка с това следва да се напомни, че за определяне на размера на глобата в рамките на границите, установени с член 15, параграф 2 от Регламент № 17, последният предписва да се отчетат тежестта и продължителността на „нарушението“.

127 Тълкувайки изричното позоваване на оборота на предприятието, общностният съд сочи, че предвидената горна граница от 10 % има за цел да се избегне непропорционалност на глобите по отношение на големината на предприятието, и тъй като само общият оборот може реално да даде приблизителни указания във връзка с това, този процент следва да се схваща като отнасящ се до общия оборот (Решение по дело Musique diffusion française и др./Комисия, точка 49 по-горе,

точка 119). Така дефинираната цел на тавана от 10 % не може обаче да бъде отделена от текста и обхвата на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, припомнени в предходната точка, и тази цел не може да обоснове тълкуване на посочения член като това, което прави жалбоподателят и което противоречи на неговата формулировка.

128 В подкрепа на своето оплакване жалбоподателят се позовава и на Решение 2003/2/ЕО на Комисията от 21 ноември 2001 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (Преписка COMP/E-1/37.512 — Витамини) (ОВ L 6, 2003 г., стр. 1), в което Комисията е счела, че две предприятия поотделно са извършили осем нарушения на член 81 ЕО и поради това им е наложила осем глоби. В това отношение следва да се посочи, че размерът на всяка от тези осем глоби съблюдава тавана от 10 % и че доводът на жалбоподателя, според който сборът от наложените на всяко предприятие глоби е по-малък от 10 % от общия оборот на това предприятие, не позволява в настоящия случай да се установи нарушение от страна на Комисията на член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

129 На второ място жалбоподателят твърди, че Комисията по същество е извършила злоупотреба с власт. Комисията се опитала да избегне спазването на максималната граница от 10 %, санкционирайки отделно в три различни решения противоречащо на правото на конкуренцията поведение, което е реализирано през един и същи период.

130 В отговор на поставения в съдебното заседание въпрос относно точния обхват на това твърдение жалбоподателят посочва, че не е имал намерение да поддържа, че картелите, разглеждани в преписките за графитните електроди и за специалните графити, и този, във връзка с който е прието Решението, всъщност представляват едно и също нарушение.

131 На този етап следва да се подчертае, че Комисията е можела да наложи на жалбоподателя четири отделни глоби, всяка от които съблюдава границите, определени в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, при условие че той е извършил четири различни нарушения на разпоредбите на член 81, параграф 1 ЕО, като се припомни, че по преписката за специалните графити Комисията е образувала само една процедура, довела до приемането на едно-единствено решение, с което е установено съществуването на две отделни нарушения, едното засягащо пазара на специален изостатично пресован графит, а другото — пазара на специален екструдиран графит, и на жалбоподателя са наложени две отделни глоби.

132 При тези обстоятелства доводът на жалбоподателя относно твърдяното „незаконно заобикаляне“ на тавана, предвиден в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, е напълно ирелевантен. Всъщност както основателно посочва Комисията, за прилагането на посочения по-горе таван е без значение дали различните нарушения на правилата на конкуренцията са санкционирани в хода на една-единствена процедура или в хода на отделни процедури, които са се развили по различно време, тъй като горната граница от 10 % се прилага за всяко нарушение на член 81 ЕО.

133 Общите съображения, изложени от жалбоподателя във връзка с факта, че в случая отношението на Комисията оказвало деморализиращо въздействие върху предприятието, което е поставено в невъзможност да заздрави финансовото си положение и непрекъснато е подлагано на публично порицание, пораждащо допълнителни вреди чрез засягане на доброто му име, също са напълно ирелевантни от гледна точка на изискванията за доказване на нарушение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 или на твърдяната злоупотреба с власт от страна на Комисията.

134 Накрая следва да се отбележи, че Комисията е намалила размера на глобата на жалбоподателя с 33 %, отчитайки сериозните му финансови затруднения и факта, че наскоро по преписките за графитните електроди и за специалните графити са му били наложени глоби в значителен размер за участието му в едновременно прилагани тайни споразумения.

По твърдяното дискриминационно прилагане на тавана от 10 % в полза на Hoffmann

135 Следва да се напомни, че жалбоподателят не твърди, че е бил в положение, аналогично с това на Hoffmann, а че Комисията неправилно е приложила тавана от 10 % в полза на Hoffmann, вземайки предвид погрешно определен общ оборот. Той сочи, че Hoffmann е придобито от Schunk на 28 октомври 1999 г. и че сборът от основните размери, установени за двете предприятия (53,1 милиона евро), представлявал по-малко от 10 % от сборния им оборот за 2002 г. (624,4 милиона евро) — положение, което забранява всякакво намаляване на размера на глобата чрез прилагане на таван от 10 %.

136 Доколкото жалбоподателят се позовава на незаконосъобразно намаляване на размера на глобата за Hoffmann и дори ако се допусне, че Комисията недължимо е намалила глобата на това предприятие чрез неправилно прилагане на тавана от 10 %, следва да се напомни, че зачитането на принципа на равно третиране, изтъкнат от жалбоподателя, трябва да се съчетава със спазването на принципа на законност, съгласно който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго (Решение по дело Williams/Сметна палата, точка 119 по-горе, точка 14, Решение от 14 май 1998 г. по дело SCA Holding/Комисия, точка 49 по-горе, точка 160 и Решение по дело LR AF 1998/Комисия, точка 43 по-горе, точка 367).

137 За пълнота следва да се посочи, че за целите на прилагането на тавана от 10 % Комисията трябва да отчете оборота на съответното предприятие, а именно на предприятието, за което е прието, че е извършило нарушението, и поради това е посочено, че носи отговорност за него и е уведомено за решението за налагане на глоба (Решение на Първоинстанционния съд от 4 юли 2006 г. по дело Hoek Loos/Комисия, T-304/02, Recueil, стр. II-1887, точка 116).

138 В случая е безспорно, че Комисията е счела, че Hoffmann е нарушило член 81 ЕО, като е взело участие в картела самостоятелно и на своя собствена отговорност от септември 1994 г. до октомври 1999 г., т.е. преди да бъде придобито от Schunk. Освен това след придобиването Hoffmann е запазило своята правосубектност, както и достатъчно дейности и имуществени активи, въпреки че управлението му към настоящия момент е поето от Schunk (съображение 256 от Решението). Следователно Комисията основателно е счела, че самото Hoffmann следва да носи отговорност за нарушението, извършено от него преди придобиването му от Schunk, и се е основала само на оборота на Hoffmann при прилагане на границата от 10 % от оборота, посочена в член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

139 От това следва, че оплакванията, изведени от погрешно или дискриминационно прилагане и „незаконосъобразно заобикаляне“ на границата от 10 % от оборота, посочена в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, трябва да бъдат отхвърлени.

*По мораторните лихви*

140 Жалбоподателят подчертава, че след уведомяване за Решението и изтичането на срок от три месеца върху неплатената глоба автоматично се начисляват лихви за забава в размер на 5,5 %, т.е. при прилагане на процента при рефинансиране от Европейската централна банка (ЕЦБ), който към релевантната дата е 2 %, завишен с 3,5 %, като този размер от 5,5 % се намалява на 3,5 % в случай на обжалване и представяне на банкова гаранция.

141 Той поддържа, че Комисията по никакъв начин не е мотивирала в Решението този твърде висок и произволно определен лихвен процент. Освен това се касаело за действащ като забрана лихвен процент, който, без да има правно основание за

прилагането му, изпълнявал ролята на допълнителна санкция за използването на средство за правна защита и нарушавал „общия принцип на общностното право, според който всяко лице има право на ефективен способ за защита, като обстоятелството, че търси правна защита, не трябва да го уврежда“.

142 Следва да се отбележи, че SGL вече е изложило подобно оплакване в рамките на споровете, довели до постановяването на Решение по дело Tokai I, точка 62 по-горе и на Решение по дело Tokai II, точка 52 по-горе, с които Първоинстанционният съд е отхвърлил посоченото оплакване, като това е потвърдено от Съда с постановените по жалба Решение от 29 юни 2006 г. по дело SGL Carbon/Комисия (C-308/04 P, Recueil, стр. I-5977, точки 113—118) и Решение от 10 май 2007 г. по дело SGL Carbon/Комисия (C-328/05 P, Recueil, стр. I-3921, точки 109—115).

143 Във връзка с това следва да се напомни, че според установената съдебна практика (Решение на Съда от 25 октомври 1983 г. по дело AEG/Комисия, 107/82, Recueil, стр. 3151, точки 141—143, Решение на Първоинстанционния съд от 14 юли 1995 г. по дело CB/Комисия, T-275/94, Recueil, стр. II-2169, точки 46—49 и Решение по дело LR AF 1998/Комисия, точка 43 по-горе, точки 395 и 396), правомощието, предоставено на Комисията съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17, включва възможността да определя датата, на която глобите стават изискуеми, и тази, от която започват да текат лихвите за забава, да определя размера на тези лихви, както и конкретните условия за прилагане на нейното решение, като при необходимост изисква представяне на банкова гаранция, покриваща размера на главното вземане и на лихвите за наложените глоби. При липса на такова правомощие предимството, което предприятията биха могли да извлекат от забавеното плащане на глобите, би отслабило ефекта на санкциите, наложени от Комисията в рамките на задачата ѝ да следи за прилагането на правилата на конкуренцията. Така прилагането на лихви за забава върху глобите е обосновано, за да се гарантира, че полезното действие на Договора няма да бъде осуетено от практики, едностранно прилагани от предприятията, които се бавят при плащането на наложените им глоби, и за да се изключи поставянето на тези предприятия в по-благоприятно положение спрямо предприятията, които плащат глобите си на установения падеж (Решение по дело Tokai I, точка 62 по-горе, точка 475).

144 В тази контекст съдебната практика признава на Комисията правото да определя лихвите за забава при прилагане на пазарния лихвен процент, завишен с 3,5 процентни точки (Решение на Първоинстанционния съд по дело CB/Комисия, точка 143 по-горе, точка 54, Решение от 8 октомври 1996 г. по дело Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, Т-24/93—Т-26/93 и Т-28/93, Recueil, стр. II-1201, точка 250 и Решение по дело LR AF 1998/Комисия, точка 43 по-горе, точка 397), а в случай на представяне на банкова гаранция — при прилагане на пазарния лихвен процент, завишен с 1,5 процентна точка (Решение по дело CB/Комисия, точка 143 по-горе, точка 54).

145 Тези разрешения вече имат правна основа, тъй като са възприети в Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета относно Финансовия регламент, приложим към общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 357, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 3), и по-точно в член 86 от този регламент, чиято законосъобразност не се оспорва от жалбоподателя. Съгласно член 273 от него този регламент е влязъл в сила на 1 януари 2003 г.

146 Следва да се отбележи, че в своята практика Първоинстанционният съд допуска лихви за забава в размер на 7,5 %, 13,25 % и 13,75 %, като уточнява, че Комисията има право да приеме референтна точка, по-висока от приложимия на пазара лихвен процент, който се предлага на средния заемател, доколкото това е необходимо, за да се противодейства на забавено плащане (вж. Решение по дело Tokai I, точка 62 по-горе, точка 476 и цитираната съдебна практика). При тези обстоятелства установените в случая лихвени проценти в размер на 5,5 % и 3,5 % не може да се считат за непропорционални с оглед на посочената по-горе законна цел.

147 С довода относно нарушаването на твърдян общ принцип от общностното право, според който „всяко лице има право на ефективен способ за защита, като обстоятелството, че търси правна защита, не трябва да го уврежда“, жалбоподателят по същество иска санкционираното с глоба предприятие да може да подаде жалба, без да бъде изложено на риск във връзка с последиците от нейното

отхвърляне и в крайна сметка отрича ratio legis на определянето на мораторни лихви, а именно предотвратяване на злоупотреба с правото на обжалване.

148 При всички положения жалбоподателят не доказва, че определяйки лихвени проценти в размер на 5,5 % и 3,5 %, Комисията не е зачела правото на ефективна съдебна защита, която представлява общ принцип на общностното право. Впрочем следва да се установи, че лихвените проценти, установени от Комисията в решенията ѝ по преписките за графитните електроди и за специалните графити, както и в настоящия случай, явно не са разубедили жалбоподателя да подаде жалба пред общностния съд.

149 От друга страна, доводите на жалбоподателя относно въздействието на присъщата за съдебното производство липса на яснота относно неговата продължителност не могат да оборят горното заключение. Трябва също да се отбележи, че за да предотврати последиците, които липсата на яснота относно продължителността на съдебното производство би могла да окаже върху размера на лихвата, предприятието може да поиска спиране на изпълнението на решението на Комисията, с което му се налага глоба, или да представи банкова гаранция, която му позволява да намали лихвения процент от 5,5 % на 3,5 %.

150 Жалбоподателят освен това се позовава на практика на Комисията, състояща се в начисляване на лихва, с 0,1 % по-висока от минималния лихвен процент, предлаган за операциите по рефинансиране на ЕЦБ, върху плащанията на глоби, извършени от предприятията, което позволява да бъде неутрализиран рискът, посочен в предходната точка.

151 Според жалбоподателя тази практика доказва, че според самата Комисия малките по размер лихви изглеждат достатъчни, за да се избегне злоупотреба с правото на обжалването, тъй като иначе не би била платена никаква лихва, както и че поради това размерът на изискваните в случая лихви при всички положения не е обоснован, или най-малкото не е обоснован за разликата над размера на плащаните от Комисията лихви.

152 Начислявайки лихва, която е с 0,1 % по-висока от минималния лихвен процент, предлаган за операциите по рефинансиране на ЕЦБ, върху междинните плащания на глоби, извършени от предприятията, Комисията предоставя на съответното предприятие привилегия, която не произтича от разпоредбите на Договора, нито от тези на Регламент № 17 или на Регламент № 2342/2002 (вж. в този смисъл Решение по дело CB/Комисия, точка 143 по-горе, точка 82) и с която не може да бъде надлежно обосновано оплакването на жалбоподателя. Всъщност лихвеният процент, прилаган от Комисията към глоби, които по-късно се оказват неоснователно платени, преследва съвсем различна цел от тази на лихвите за забава: първият лихвен процент цели предотвратяване на неоснователното обогатяване на Общностите в ущърб на предприятието, чиято жалба за отмяна на глобата е била уважена, докато вторият лихвен процент цели предотвратяване на злоупотреби, свързани със забавено плащане на глоби (Решение по дело Tokai II, точка 52 по-горе, точка 414).

153 Накрая следва да се отбележи, че разглеждането на член 2 от Решението във връзка с писмото от 11 декември 2003 г., с което Комисията уведомява жалбоподателя за Решението, показва, че начинът на определяне на лихвите за забава е бил ясно уточнен в него и че така Комисията е изпълнила задължението за мотивиране, предвидено в член 253 ЕО.

154 От това следва, че оплакването във връзка с лихвените проценти, предвидени в Решението, припомнено в точка 141 по-горе, трябва да бъде отхвърлено.

155 От всички съображения по-горе следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

**По съдебните разноски**

156 По смисъла на 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски съгласно искането на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

**1) Отхвърля жалбата.**

**2) Осъжда SGL Carbon AG да заплати съдебните разноски.**

Vilaras Prek Ciucă

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 8 октомври 2008 година.

Секретар Председател

E. Coulon M. Vilaras

# Съдържание

Обстоятелства в основата на спора . . . II - 2520

Производство и искания на страните . . . II - 2526

От правна страна . . . II - 2528

По определянето на основния размер . . . II - 2528

По тежестта на нарушението . . . II - 2528

— По нарушението на задължението за мотивиране . . . II - 2528

— По практиката на Комисията при вземане на решения . . . II - 2532

— По разпределянето на членовете на картела в категории . . . II - 2537

По продължителността на нарушението . . . II - 2549

По максималната граница на глобата, предвидена в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 . . . II - 2554

По неприлагането за жалбоподателя на тавана от 10 % от световния оборот . . . II - 2554

По твърдяното дискриминационно прилагане на тавана от 10 % в полза на Hoffmann . . . II - 2558

По мораторните лихви . . . II - 2559

По съдебните разноски . . . II - 2564